

OMRAAM MIKHAEL AIVANHOV

Conferința din 28 Iulie 1968

A primi și a dăruii - partea a doua

Lectura meditației zilei.

Să ne amintim de sfatul dat de Iisus:” Chiar dacă cineva îți ia asta sau cealaltă, dă-i haina ta și vino “. Ah, și de ce? Pentru a semăna soarelui, pur și simplu! Nu s-a spus chiar așa: să-i semănăm soarelui, dar să putem deveni atât de puternici, deasupra fricii și temerii, încât nu vom mai muri de foame niciodată. Această frică, temere, trebuie învinsă. De ce? Pentru că personalitatea este aceea care se teme, nu individualitatea. De ce se teme personalitatea? Fiindcă se simte izolată, sărmană, mică, nefericită, încearcă să se asigure, să învețe..., numai frica o împinge, temerea. Iar când există frică, nu poate exista iubire. Iubirea nu călătorește cu frica, acolo unde frica apare, iubirea dispare, iar unde este iubire nu există frică. Iată întreg mecanismul, performanțele personalității. Iată cum procedează ea, de ce îi este frică, cum acționează, rezultatele, consecințele, greutatea, opacitatea, tenebrele, într-un cuvânt răul. În timp ce, cu cealaltă lege, a soarelui, oh, la la la, ce bogăție, ce bogăție!

Iată, omul înțelege, se află la mijloc și ce ar trebui să facă acum? Trebuie să se îndepărteze din ce în ce mai mult de această personalitate, de care s-a apropiat într-atâta, care i-a aruncat plase să-l prindă, fiindcă astfel omul va lucra pentru ea, pentru a o mulțumi. Ea are mereu nevoie de hrană, de băutură, de femei și omul se supune. Atunci, ea se teme și îl ține. Și cum a proiectat plase, tentacule, l-a acaparat și el nu mai vede adevărul, ca și caractițele urmărite care aruncă în urma lor cerneală pentru a se salva. Astfel acționează personalitatea asupra omului. Omul nu vede ... politica și scopurile ei. Ea are un scop determinat, dar nu-l vede, este orb, aleargă s-o mulțumească Și care este mijlocul pentru...? Trebuie să ne îndepărtăm, foarte simplu, pentru că nu o putem ucide, nu o putem opri să mănânce ceva, să se îmbrace... Dar, îndepărtându-ne, efectul ei se va reduce, va fi mai rezonabilă, mai economică și omul va supraviețui. Îndepărtându-ne, el se va apropia din ce în ce mai mult de cealaltă natură, individualitatea, adică soarele. Va începe să simtă căldura,

lumina, viața, bunătatea, frumusețea, dilatația... Și ca și soarele, lumina se va transforma în aur, va fi mult aur înăuntru, înțelegeți, și în acest fel omul se poate salva de personalitate, numai prin îndepărtare de ea și prin apropiere de individualitate.

Și ce este individualitatea? Un mod de a judeca lucrurile diferit, o filozofie diferită, un spirit diferit, este ideea, inteligența, înțelepciunea, adică apropierea către tot ce este rezonabil, inteligent, simțit, frumos. Și cum individualitatea este nemuritoare, este foarte puternică, îi comunică toate calitățile omului și el se simte nemuritor, foarte puternic, calm și sigur. Iată avantajele unui Inițiat, unui adevărat Inițiat care se depărtează din ce în ce mai mult de personalitate, pentru a se apropia din ce în ce mai mult către spirit, către inteligență, către această individualitate, cum o numim noi. Atunci el începe să nu mai simtă atacurile, răutățile, șmecheriile, toate lucrurile diabolice, se simte la adăpost fiindcă cealaltă, individualitatea, îi furnizează, îi comunică calitățile sale. Și cum calitățile sunt formidabile, lui nu îi mai este frică, are o siguranță, o convingere absolută, o certitudine, o claritate, nu îi este frică, nu mai dorește lucruri pe care personalitatea le dorește, el se eliberează. Aceasta este eliberarea! Nu ne putem elibera acum de toate forțele cosmosului, totuși. Ne aflăm în acest cosmos, trăim, dar a ne elibera de ghearele personalității, de tine însuși, de toate atracțiile, dereglările, calculele, de a le scoate din cap, din inimă, iată ce înseamnă adevărata eliberare. Vă este clar acum?

Ce este un adevărat Inițiat? Ei bine, el este mereu același, trage după sine personalitatea, dar nu îi dă ceea ce dorește ea, o menține, o controlează, îi oferă cu picătura, pentru a nu muri repede, fiindcă nu ea este stăpâna! În casă nu mai stă scris: "Eu sunt stăpânul, dar personalitatea mea comandă". Nu, nu mai este așa. Nu, personalitatea este servitoarea mea, iar eu îi sunt patronul. Iată ce va spune un Inițiat. El nu o va ucide, ca toți oamenii, săracii, care nu înțelegeau nimic, numiți asceți, ermiți, dezechilibrați... lor li se inoculase faptul că așa trebuiau să se biciuiască, să se masacreze, să stea pe cuie, să se bată, și sărmana personalitate era inutilă apoi; nu așa trebuia făcut, ci ea trebuia hrănită, spălată, nu pentru a merge către capricii și combinații, ci pentru a fi o slujitoare... O lăsați pe servitoare fără hrană și fără adăpost? Nu, nu-i așa? Ce faceți cu servitorii voștri? Nu le mai dați să mănânce și să bea? Ba da, ba da, dar servitorii vă conduc afacerile, vă domină... Bine, sunt și cazuri când o servitoare își comandă patronul! Fiindcă îl dirijează prin stomac, îi prepară ceva și cum el este lacom, nu mai vrea să se despartă de ea, se

căsătorește cu ea, pentru simplu fapt că este controlat prin stomac. Sunt destule cazuri ca acesta, Dumnezeule!

Deci, servitoarea nu trebuie ucisă. Nu trageți asupra ei! Aprovizionați-o, dominați-o, controlați-o și n-o lăsați prea mult în libertate, fiindcă știe să-și convoace vecinii, din când în când, și atunci când veniți acasă nu veți mai găsi nici o sticlă, nimic, totul este gol, cioburi peste tot, fiindcă a fost ospăț în lipsa voastră. Iată de ce este capabilă personalitatea când inteligența lipsește, ea a mâncat tot, și-a invitat prietenii din planul astral la o petrecere. Vedeți, este formidabil, dar totodată purul adevăr.

Iată rezumatul. **Există două legi: a da și a primi.** A primi, a lua, ține de vechea învățătură, a da nu este încă cea nouă. Mai trebuie ceva și mai nou. Dar, spunem că noua învățătură înseamnă a da. Și care este darul cel mai mare? Când vorbim de daruri, nu este vorba de a dăruia întotdeauna idioților, leneșilor, imbecililor, golanilor, criminalilor... ci de a dăruia spiritelor luminoase, Îngerilor, Arhanghelilor, sfinților, profeților, și mai ales bunului Dumnezeu. Să dai totul, totul, din propria-ți viață. Atunci când ajungi să-ți consacri viața Eternului, să dai, să dai și nu să dai mici lucruri, mărunțișuri, ci să dai mereu, mereu forțe, iată gândurile, viața, nu există un dar mai mare ca acesta. Trebuie să știți acestea. Omul nu poate ajunge aici, atâta timp cât este aproape de personalitate, pentru că personalitatea îți schimbă hotărârile, te convinge, te asigură că ești idiot, că nu trebuie să accepți, te convinge și astfel nu vei ajunge niciodată o divinitate!... Nu poți deveni o divinitate urmând, în exclusivitate legile pământului. Trebuie respectate legile soarelui, atunci vom deveni o divinitate. Pentru a ajunge aici, trebuie să ne îndepărtăm de pământ.

Acum, aș vrea să vă prezint legea lui Newton în planul spiritual. El spunea că atracția universală crește cu masa și scade cu distanța. El a dat și o formulă. Bine. Aici, dacă aveți un bloc de piatră, pe undeva, în spațiu, între soare și pământ, și dacă acest bloc de piatră se apropie de pământ, el va deveni din ce în ce mai greu. Dacă îl măsurăm, vom vedea că el cântărește mult mai mult. În acest mod, savanții au făcut experiențe cu obiecte care aveau o greutate determinată la polul nord și una mai mică la ecuator. Se întrebau de ce, după legea lui Newton, spre Ecuator - el se găsește puțin mai departe de centrul pământului, pentru că pământul este bombat spre ecuator și aplatizat spre poli. Atunci eu trag o concluzie: "Dacă această piatră se îndepărtează din ce în ce mai mult de pământ, ea nu va cântări deloc, există o limită, nu-i așa, o linie de demarcație, unde nu există greutate. Și dacă o forță o plasează un pic spre soare, în acel moment pământul va înceta să

o influențeze, pentru a o atrage soarele, conform aceleiași legi, va începe să o atragă. Iată că același bloc îl vedem dirijându-se spre soare, absorbit, atras de soare.

Dar omul? Aceleși lucru. Vă aflați undeva, între pământ și soare, iată, undeva aceasta vrea să însemne între personalitate și individualitate, sunteți aici. Dacă sunteți foarte aproape, oh, la, la, cântăriți enorm, pentru că personalitatea vă strangulează, vă reține, dar dacă reușiți să vă îndepărtați, sunteți mai ușori, ea nu mai are această putere asupra voastră; dacă ajungeți să vă detașați, ajungeți la un moment în care ea nu mai are nici o influență asupra voastră. Atunci, în acel moment, latura divină vă atrage și veți merge spre centrul soarelui. Iată aceeași lege, priviți-o. În orice caz, savanții și astronomii sunt departe de a descoperi acest lucru, ei își îndreaptă mereu atenția spre pământ, latura mecanică. În domeniul psihic este același lucru. Deci, acum, pentru a te îndepărta, adică să devii mult mai luminat, mai ușor, mai fericit, mai mulțumit, ei bine, trebuie să te îndepărtezi, pentru că personalitatea atrage enorm și omul este legat, limitat, el nu se poate desprinde, nu poate călători așa în spațiu, nu se mai simte liber. Atunci, trebuie tăiate anumite legături, câteva fire mici, așa, pentru a te detașa și îndepărta. Pentru a te îndepărta trebuie să te exersezi în legea dăruirii. Iată, asta înseamnă îndepărtarea, atunci când veți începe să vă detașați de acestea, adică să faceți eforturi, sacrificii, renunțări, să aveți generozitate, bunătate, clemență, compasiune, eforturi ca să dați, iată toleranța. Acestea sunt eforturi ca să dați. Și când începeți să dați, atunci vă veți îndepărta. Când vă veți îndepărta, veți fi absorbiți, atrași de soare. Atunci, viitorul devine total diferit, luminos pur și simplu.

Pentru mine, totul este așa de simplu, clar, caut numai cuvintele pentru a mă exprima în fața voastră. Prefer, chiar să nu le spun, fiindcă le văd înlăuntrul lor toate aceste lucruri, așa cum le simt eu, este greu să găsești cuvinte și imagini, dar în forul meu interior este așa de clar totul, așa cum doi și cu doi fac patru. Dificultatea apare când te exteriorizezi, când încerci să explici oamenilor. Pentru mine, a nu vorbi înseamnă claritate, în loc de fraze lungi, mai bine tac.

Este mai clar acum, mai clar ca ieri? E adevărat? Și acum vă întreb, este avantajos? Și cum! Atunci de ce nu mergem în această direcție? Fiindcă nu i-am văzut avantajele, nu le-am știut. La fel, pentru cei care mențin vechile mentalități, ei nu posedă încă lumina. Fiindcă dacă ar fi avut lumina, n-ar mai fi continuat acest mod deplorabil de viață, egoist, mizerabil și condamnat, urât. Când vor înțelege avantajele, vor fi atrași imediat. Există mari

avantaje. Acum, cunoscând toate acestea, dacă oamenii nu vor dori să urmeze noua înțelegere, filozofie, aceasta înseamnă că personalitatea îi ține bine înlănțuiți. Atâta i-a insuflat cu filozofia ei, milenii, prin bunici, părinți, savanți, încât orice i-ați spune, omul va acționa după sfaturile personalității. Da. Foarte puțini vor scăpa, cei care se vor sătura de ei înșiși, și își vor spune: “Am mers toată viața în mlaștini, în străfunduri, vreau acum să ies”; iar ceilalți vor răspunde: “Dar nouă ne place așa, puțină agitație, așa e viața...” Ei vor accepta, cu temere, cu frică, cu furie, cu scrâșnit de dinți, ei găsesc că este minunat, nu caută nici eliberarea, nici fericirea, nici împlinirea. Am întâlnit destui oameni care nu caută, se mulțumesc cu viața așa cum este ea. Și animalele, insectele se complac în murdărie. Dacă le-ați spune: “Vă aflați în materia brută, vă vor răspunde că se simt bine, că totul e bine aici”.

Iată o altă concluzie. Această filozofie nu va fi acceptată de acei care sunt în ghearele personalității. Atât de înlănțuiți sunt, încât nu mai vor să facă nimic, nu mai au nevoi, gusturi, nu mai caută ceva mai bun. Ei nu mai doresc nimic frumos, superior, mai poetic, ce vreți, se simt bine în agitațiile lor, mulțumiți chiar. De ce, oare, trebuie cunoscute aceste lucruri? De ce vă mai vorbesc? Pentru unii dintre voi, care nu sunt încă atât de înlănțuiți de personalitate. Pentru ei vorbesc eu, fiindcă există speranță, și aceste ființe vor ieși, se vor îndepărta, se vor întări, se vor apropia de legile divine, unde materia nu mai este atât de puternică, ca să vă măture sau să vă sfârâme și unde sunt alte legi care vă vor reconforta, însufleți, înfrumuseța.

Deci, eu vorbesc pentru discipoli, pentru frați și surori, care se află deasupra, poate puțin înlănțuiți, dar nu complet, nu în întregime. Cât despre ceilalți, nu îmi fac prea multe iluzii, sunt realist. Cine știe, mai târziu, după multe nenorociri, catastrofe, transformări, în cine știe care încarnare, ei vor scăpa de ghearele personalității. Unde a început ea? A început pe când ne aflam în Regatul animalelor. Natura inferioară nu se poate dezbăra așa de repede de lucrul acesta. Natura superioară se află acolo, adormită, la animale. La oameni totuși ea a ieșit puțin în evidență, dar nu îndeajuns. La supraoameni, ea reprezintă ceva. La Marii Maeștrii, ea se plimbă, e vastă, largă, domină. Iată ceea ce trebuie să avem într-o zi ca ideal, iar cât timp ne va lua, nu contează.

Iar soarele este un simbol al acestei perfecțiuni, al acestui ideal, pe care noi l-am luat ca model, iar dacă religioșii ne vor critica, le voi spune: “Fiindcă vă folosiți de mici obiecte vulnerabile și credeți că aceste icoane, lumânări, medalii vă aduc binele, noi vă spunem că am găsit altele mult mai eficace”. Deci

nu este illogic, nu am încălcat legile, am înlocuit unele lucruri uzate cu altele, iar voi faceți la fel. Vedeți, ei fac la fel dar nu văd lucrul acesta, iar noi am înlocuit aceste lucruri uzate cu ceva care nu va fi niciodată uzat. Iată, ce este atât de illogic de extraordinar în acestea! Ne-am oprit asupra soarelui, ca un simbol, ca un model de perfecțiune. Veți spune: “Dar soarele nu este un om”. Dar, cum nu este om, el depășește ceea ce oamenii sunt capabili să facă. Deci, este preferabil să mergem către cei care nu sunt oameni, pentru a-i depăși pe oameni, în loc să rămânem alături de oameni, care sunt mereu certăreți, bolnavi, răi, criminali. Chiar să presupunem că este o piatră, un metal, mie îmi este egal, din moment ce el manifestă calități mai mari decât cele omenești, voi merge spre el, fără a întreba dacă este o piatră, un metal sau orice altceva. Văd că are calități care le depășesc pe cele omenești, lângă el eu pot crește, devin mai inteligent, mă vindec, mă exaltez. În timp ce, alături de voi sunt bolnav, nefericit, nervos. Iată, înțelegeți ceva acum.

Atât sunt de deformat, încât îi acord soarelui o inteligență, calități. Și de ce nu? Nu sunt singurul. Am imitat exemplul celor care m-au precedat. Am ieșit din multe lucruri plicticoase care nu mă mai mulțumeau. Dacă alții sunt mulțumiți să rămână așa, eu nu pot să rămân așa, în această ordine absurdă.

Nu am terminat încă cu personalitatea și individualitatea. Dar, rețineți aceste cuvinte, să nu lucrați prea mult pentru personalitate, să o diminuați, ca și în parabola ispravnicului necredincios. Ei bine, ispravnicul necredincios era discipolul aflat în serviciul unui patron care era personalitatea. Dar, el a înțeles că există altceva alături de patronul său și a dorit prietenia, dragostea acestuia, adică a individualității. Totul este prezentat altfel, bineînțeles. Și cum se afla la serviciu, trebuie să lucreze pentru el, să-i dea tot și atunci a început să gândească spunându-și: “Ei, dacă eu nu-mi fac prieteni, când voi fi în lumea de dincolo cine mă va primi, voi fi în mizerie, în ruină. Acum am înțeles ceea ce dădeam patronului meu, adică sută la sută; de acum îi voi da jumătate sau un sfert”. Și a invitat pe ceilalți spunându-le: “Cât datorați patronului meu? Oh, 100 de litri de ulei sau făină...” “Scrieți aici 50 sau 80”, și așa și-a făcut prieteni, iar Iisus l-a aprobat. Adică, discipolul în loc să dea corpului său 50 de pui, câțiva miei sau vaci, a micșorat cantitatea, adică hrana, băutura, țigara, celelalte distracții, toate energiile datorate personalității le-a dat în altă parte, spre Cer, spre alți locuitori, făcându-și astfel prieteni.

Iată ce trebuie făcut, acum, având aprobarea lui Iisus; noi suntem servitorii, dar cine este patronul nostru? Este

personalitatea. Trebuie să fim necredincioși și în loc să-i dăm sută la sută, îi vom da douăzeci la sută, adică tot ce înghițea ea ca energie, ca gânduri și sentimente, ca plăceri, ca activități, iar când vom ajunge pe lumea cealaltă, ceva ne va aștepta acolo. Este minunat, așa este. Nu am inventat nimic, am descifrat, am interpretat ceea ce a spus Iisus. De aceea vi le transmit vouă acum, nu veți putea spune că nu este adevărat. Întrebați-l pe El și vă va spune: “Este absolut adevărat, Maestrul vi le spune așa cum le aude, nu se îndepărtează de adevăr, acoperă totul în cuvinte. Eu îl aprob fiindcă lucrează de mult așa, își mulțumește personalitatea atât cât să nu moară, iar restul pleacă în altă parte”. Da, Iisus o știa foarte bine...

DRAGOSTEA DE DUMNEZEU REZOLVĂ TOATE PROBLEMELE.

Un minut de meditație.

Rugăciune:

Tatăl meu care ești în ceruri, Domn al iubirii, coboară în inimile noastre și locuiește în ele, pentru ca noi să-Ți îndeplinim dorința și să fim Una cu Tine. (de 3 ori)